

A Debreceni Ítéltábla a Juhász Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Juhász Barnabás ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek -, Dr. Szakál Attila ügyvéd (CIME) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2013. június 4. napján meghozott 6.P.20.041/2012/61. számú ítélete ellen a felperes által 64. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2013. november 6. napján tartott tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 82 000 (Nyolcvankettőezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2004. május elején létesítettek élettársi kapcsolatot, ekkor a felperes egyedül nevelte kiskorú gyermekét. Az alperes abban a tudatban alakította ki a kapcsolatát a felperessel, hogy a felperes fiát közös háztartásban fogják nevelni. Az élettársi kapcsolat alatt a peres felek albérletben laktak, az alperes tandíjköteles főiskolai tanulmányokat folytatott, amelyet részben az alperes szülei által nyújtott összegekből, részben saját jövedelmeiből, illetve hitelből finanszíroztak. A peres felek között nem jött létre megállapodás arra vonatkozóan, hogy a tandíjbefizetésből eredően az alperes a felperesnek kölcsön címén elszámolással tartozna, vagy bármilyen jogcímen fizetési kötelezettsége állna fenn. Az életközösség a peres felek között véglegesen 2008. december 5-én szakadt meg, ezen a napon az alperes az utolsó közös albérletből elköltözött.

Az elsőfokú bíróság a peres feleknek az élettársi vagyonközösség fennállása alatti jövedelmét vizsgálva megállapította, hogy annak összege 2004. május elejétől a 2008. december 5-ig terjedő időszakban összesen 8 500 187 Ft volt, amelyhez a felperes nettó 7 462 939 Ft-os jövedelemmel (az összjövedelem 88%-ával), míg az alperes összesen 1 037 248 Ft-tal (az összjövedelem 12%-ával) járult hozzá.

A peres felek az élettársi kapcsolat időszakában az alacsony jövedelmi viszonyaik miatt különböző összegű kölcsönöket vettek fel.

A felperes által 2004. október 26-án a **PÉNZINTÉZET 1 NEVE** kötött kölcsönszerződés alapján folyósított 690 000 Ft-os kölcsönből az élettársi kapcsolat megszakadásakor 203 903 Ft tartozás állt fenn, amelyet a felperes 232 214 Ft befizetésével egyenlített ki. A felvett kölcsönt a mindennapi kiadásaira, megélhetésükre fordították.

A felperes által a **F**-vel kötött szerződés alapján a 2006. február 3-án felvett 1 250 000 Ft-ból a felperes által a korábbi befizetésekből eredő saját erő 682 901 Ft volt, a kölcsön összege 567 099 Ft. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a peres felek a kölcsön túlnyomó részét - alacsony jövedelmi viszonyaikra tekintettel - megélhetésükre, mindennapi kiadásaikra fordították. E kölcsönből 2006. május 26-án még rendelkezésre álló 598 120 Ft-ból került megvásárlásra 30 m³ beton **S.T.** cégétől, 300 000 Ft-ért a közösen megkezdett építkezéshez. A kölcsönből az élettársi kapcsolat megszakadásakor 296 659 Ft tartozás állt fenn, amelyből a felperes 146 901 Ft-ot, míg az alperes 203 747 Ft-ot fizetett meg.

A felperes és az **PÉNZINTÉZET 2 NEVE** között 2007. november 12-én megkötött 400 000 Ft-os személyi kölcsön-szerződés alapján folyósított összegből részben ingóságokat vásároltak, illetve részben a megélhetésükre fordították. A kölcsönből az élettársi kapcsolat megszakadásakor 327 950 Ft tartozás állt fenn, amelyet a felperes fizetett vissza. A felperes által 2007. év végén felvett 300 000 Ft-os munkáltatói kölcsönből 140 000 Ft a **G.M.**-től megvásárolt zsáluanyag vételáraként került kifizetésre, míg a kölcsön többi részét a felek saját megélhetésükre, mindennapi kiadásaikra fordították. 2008. december 5-én, az élettársi kapcsolat megszakadásakor 249 330 Ft összegű tartozás állt fenn, amelyre az életközösség megszakadását követően a felperes 310 780 Ft-ot fizetett be.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a peres felek az együttélés időszakában közös otthon megteremtését tervezték, ennek elősegítése érdekében az alperes szülei a tulajdonukat képező **C Í M** alatt található ingatlanukat megosztották és az abból kialakított 720 m² alapterületű, **H R S Z** részt a 2007. augusztus 2-án keltezett szerződéssel a peres feleknek ajándékozták, arra is figyelemmel, hogy az építkezéshez a felperes hitel felvételét vállalta, ehhez szükséges volt, hogy az ingatlannak a felperes is tulajdonosa legyen. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a telek tulajdonba, illetve birtokba adását megelőzően az alperes szülei fizették a telekmegosztással, a művelési ágból kivonással, és építési engedély készítésével kapcsolatos költségeket, továbbá **K.G.** részére a munkálatok céljából 300 000 Ft-ot fizetettek ki saját pénzükből. **K.G.** ezekről a számlát azért állította ki a felperes nevére, hogy tudja igazolni a **F**-től felvett kölcsön felhasználását. Az alaphoz szükséges beton megvásárlására 2006. június 8-án 300 000 Ft összegben került sor, amelyet a felperes számláján még rendelkezésre álló, a **F**-től felvett 598 120 Ft-os összegből egyenlítették ki, ezt követően az építkezésen a munkavégzés 2007. júniusáig szünetelt. Ekkor az alperes szülei az építkezés finanszírozására az általuk értékesített telekrész 3 500 000 Ft összegű eladási árát is odaadták, amelyből az építkezés folytatódott. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ebből az összegből került sor a zsáluanyag egy részének 80 000 Ft összegben való kifizetésére, továbbá a falazáshoz szükséges téglák megvásárlására, a betonkoszorúkhöz szükséges - betonon kívüli - anyagok megvásárlására és a betonkoszorú elkészítéséig szükséges munkák elvégzésének a finanszírozása.

2007. decemberében anyagi fedezet hiányában a peres felek által folytatott építkezés leállt, azt az életközösség megszakadásáig már nem tudták folytatni.

Az építkezés befejezésének elmaradására tekintettel a felperest és az alperest megillető kedvezményes tulajdonszerzési illeték-fizetési kötelezettségből adódóan a felperes 210 000 Ft, míg az alperes 100 000 Ft vagyonszerzési illetéket volt köteles utólag megfizetni.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az életközösség megszakadásakor a peres felek közös tulajdonát 5 000 000 Ft értékben a **H R S Z 2** ingatlan képezte, míg az életközösség megszakadásakor fennálló közös tartozások mértékét 1 077 843 Ft-ban állapította meg.

A felperes módosított kereseti kérelmében a nyíregyházi **H R S Z** ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését, a felperes 1/2 tulajdoni hányadának az alperes tulajdonba adását kérte 2 500 000 Ft megváltási ár ellenében. Másodlagosan - amennyiben a bíróság az ingatlant az alperes különvagyónának tekintené - a felperes által az építkezésre fordított 1 623 000 Ft megtérítésére kötelezését kérte az alperesnek.

A fentiekén túlmenően az alperest a 420 000 Ft tandíjra adott kölcsön visszafizetésére, valamint kártérítés jogcímén további 210 000 Ft megfizetésére is kérte kötelezni, arra hivatkozással, hogy az alperesnek felróható okból szakadt meg az élettársi kapcsolat és ezért nem került sor az építkezés befejezésére, amely ok miatt a felperesnek a vagyonszerzési illetéket utólag meg kellett fizetnie.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a telek a különvagyont képezi, az építkezést a szülei által ajándékba adott 3 500 000 Ft-ból finanszírozták, ezért a félig kész épület is az ő különvagyont képezi. Állította, hogy a felperes által a lakáskasszától és a munkáltatójától felvett kölcsönt nem az ingatlan építési költségeinek kifizetésére fordították, míg az **PÉNZINTÉZET 2 NEVE** és a **PÉNZINTÉZET 1 NEVE** felvett kölcsönt a felperes saját szükségleteire használta fel, ezért az alperes mint élettárs a felperes által felvett hitelért külön kötelezettségvállalás hiányában nem tartozik helytállni. Az alperes vitatta a felperesnek azt a tényállítást, hogy a 420 000 Ft tandíjbefizetés tekintetében a peres felek között kölcsönszerződés jött volna létre, mivel a tandíj összegét a szülei finanszírozták. A felperes kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti kérelmét sem ismerte el, mivel az építkezés befejezése nem az élettársi kapcsolat megszakadása, hanem az anyagi erőforrások kimerülése miatt hiúsult meg. Vitatta azt is, hogy az élettársi kapcsolat kizárólag az alperes magatartása miatt szakadt volna meg és hogy az alperesnek felróható lenne a felperest terhelő illetékfizetési kötelezettség.

Az elsőfokú bíróság 61. sorszámú ítéletével a felperes kereseti kérelmének részben helyt adott, a nyíregyházi **H R S Z**, 720 m² alapterületű „kivett udvar” megjelölésű ingatlanon fennálló, a felperes 1/2 tulajdoni hányadát közös tulajdon megszüntetése jogcímén az alperes tulajdonába adta. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 864 200 Ft-ot közös tulajdon megszüntetése és élettársi közös vagyon megosztása jogcímén, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az életközösség időtartamát a peres felek egyező nyilatkozata alapján állapította meg, míg a felperes 88%-os, az alperes 12%-os szerzési arányát a peres felek adóbevallásában kimutatott jövedelmének a figyelembevételével határozta meg. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint sem a felperes, sem az alperes nem bizonyította, hogy az adóbevallásán túlmenően a megjelölt tevékenységből jövedelme származott volna, illetve az eljárás során egyik fél sem

hivatkozott arra, hogy a háztartásban végzett munkája még többlet-hozzájárulást eredményezne, ezért kizárólag az adóbevallásokkal igazolt jövedelmük arányát vette figyelembe.

Az alperes szülei által ajándékozott telek tekintetében megállapította, hogy az az alperes különvagyonának minősül, mivel az ajándékozás során arra is figyelemmel voltak, hogy az építkezés befejezéséhez hitel felvétele szükséges, amely hitel felvételét a felperes vállalta, és ez volt az oka a felperes tulajdonjoga bejegyzésének is.

Az alperes szülei által a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság **ÜGYSZÁM** számú eljárásban tett nyilatkozataiból, valamint **K.G.** tanú vallomásából azt állapította meg, hogy az ingatlan megosztásával, művelési ágból való kivonásával kapcsolatos költségeket, továbbá a fakitermelés, a tereprendezés és az alap kiásásának a költségét az alperes szülei finanszírozták, ezért ezek értéke az alperes saját (külön)vagyon. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a **F**-től felvett kölcsön építkezésre történő felhasználásának igazolására a felperes által benyújtott számlák nem elegendőek és azt sem támasztják alá, hogy ezen összegek a **F**-től felvett kölcsönből nyertek kiegyenlítést. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az aggálytalan igazságügyi szakértői vélemény alapján az ingatlan 5 000 000 Ft forgalmi értéket képvisel, ezen belül 1 740 000 Ft a telek, 350 000 Ft a tereprendezés, 430 000 Ft az alapkiásás, 110 000 Ft az alapfeltöltés értéke, amely tételek H.G., **K.G.** tanúk vallomása alapján az alperes saját különvagyonai hozzájárulását képezik. A betonvásárlás 385 000 Ft-os értékénél 54,6%-ot a felperes saját különvagyonaként, míg a fennmaradó 45,4%-ot a szerzési arány figyelembevételével számolt el (364 025 Ft-ot a felperes és 20 275 Ft-ot az alperes hozzájárulásaként). Az építkezéshez felhasznált 220 000 Ft-os zsaluanyagból 80 000 Ft-ot az alperes különvagyonaként, míg 140 000 Ft-ot a felperes által felvett munkáltatói kölcsönből történő kifizetésre tekintettel a peres felek szerzési arányának megfelelően vett figyelembe. Az 5 000 000 Ft forgalmi értéken belül az alperes saját vagyoni hozzájárulásánál a következő tételeket számolta el:

- a telek értékét	1 740 000 Ft,
- a tereprendezés összegét	350 000 Ft,
- az alapkiásást	430 000 Ft,
- az alapfeltöltést	110 000 Ft,
- a betonvásárlás értékét	20 975 Ft,
- a zsaluanyag értékét	45 201 Ft,
- a falazás és betonkoszorú értékét	<u>1 346 362 Ft</u>
összesen:	4 042 538 Ft összegben.

A felperes különvagyonaként

- a betonvásárlás értékéből	364 025 Ft-ot,
- míg a zsaluanyag-vásárlás értékeként	58 281 Ft-ot,
összesen:	422 306 Ft-ot vett figyelembe.

A közös tulajdon megszüntetésére tekintettel - álláspontja szerint - a felperest megilleti a saját vagyoni hozzájárulására tekintettel kifizetett 422 306 Ft, valamint a közös vagyoni

hozzájárulásra figyelemmel 470 937 Ft, amely az 5 000 000 Ft forgalmi értéken belül a felperes-alperes különvagyoni kifizetései után fennmaradó 535 156 Ft-os érték 88%-a. E számítási mód alapján a felperest a közös tulajdon megszüntetése címén 893 243 Ft illeti meg. A felperes által felvett kölcsönökre történő befizetések figyelembevételével, valamint azok felhasználása és a szerzési arány alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperest a hitelek elszámolásából eredően 57 155 Ft megtérítés illeti meg, amelyet a felperesnek járó 893 243 Ft-ba beszámítva, az alperes a felperesnek 864 200 Ft megfizetésére köteles az ingatlan közös tulajdonának a megszüntetése folytán.

A 420 000 Ft-os kölcsön tekintetében arra hivatkozással nem találta alaposnak a felperes keresetét, mert álláspontja szerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy annak visszafizetésére az alperessel bármilyen megállapodást kötött volna, illetve a tandíj egy részét bizonyítottan az alperes szülei fedezték.

Önmagában **D.G.A.** tanú nyilatkozata a felperesi állítás alátámasztására nem volt elegendő, ezért mellőzte az alperes e jogcímen történő marasztalását. Megalapozatlannak találta a 210 000 Ft-os összegű kártérítési igényét is a felperesnek, mivel a felperes az eljárás során nem tudta bizonyítani, hogy kizárólag az alperes magatartása miatt hiúsult meg az építkezés.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperest az élettársi közös vagyon megosztása címén további 1 640 000 Ft és perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a szerzési arányt, mivel nem vette figyelembe a felperes által végzett háztartási munka értékét, ezért - álláspontja szerint - a szerzési arány még nagyobb mértékben is megállapítható lett volna a javára, ennek mértékét azonban nem jelölte meg a fellebbezésében. Vitatta az elsőfokú bíróságnak az építkezéshez felhasznált költségek egy részének az alperes különvagyonaként történő elszámolását és kérte, hogy a tereprendezés 350 000 Ft-os értékét, az alapkiadás 430 000 Ft-os összegét, az alapfeltöltés 110 000 Ft-os összegét, összesen 841 513 Ft-ot a szerzési arány figyelembevételével a felperes javára számoljon el az ítéletábrá, mivel ezen összegek a **F**-től a felperes által felvett kölcsönből kerültek kifizetésre. Kérte, hogy a zsaluanyag forgalmi értékre gyakorolt növekménye folytán az ítéletábrá a felperes javára további 42 920 Ft-ot, a közműberuházással kapcsolatban 176 000 Ft-ot is a felperes javára számoljon el. A 420 000 Ft-os tandíjra adott kölcsön tekintetében - abban az esetben, ha az közös vagyonnak tekintendő - a 88%-nak a megtérítésére, azaz 396 000 Ft-ra igényt tarthat, amelynek a megfizetésére is kérte az alperest kötelezni. Az építkezés be nem fejezése miatt kifizetett 210 000 Ft vagyonszerzési illeték tekintetében is fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett jogi álláspontját.

Az alperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes jogi képviselőével felmerült - a csatolt megbízási szerződésben kikötött, a fellebbezéssel érvényesített követelés 10%-ának megfelelő mértékű, 164 000 Ft - ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

Ellenkérelmében fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott tényállításait, amely szerint a felperes sem a Fundamentától kapott, sem a más forrásból származó pénzeiből nem járult hozzá az építkezéshez, ezeket a költségeket a szülei fedezték. Arra hivatkozott, hogy a felépítmény a 3 500 000 Ft-os készpénz ajándék felhasználásával került abba az állapotba, ahogy jelenleg is van. Vitatta azt is, hogy a felperes a fellebbezésében megjelölt összegű munkálatok elvégzésével kapcsolatos költségei elszámolását kérhetné. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a szakértői véleményben a telek 1 940 000 Ft-os forgalmi értékével szemben a javára 1 740 000 Ft-ot számolt el (nem a bevezetett közművek értékét is magába foglaló forgalmi értéket vette figyelembe), ezért a felperesnek e körben előterjesztett igénye annak javára történő kétszeri elszámolását jelentené. A tandíjfizetési kötelezettség, valamint a kártérítés jogcímén előterjesztett igények tekintetében az elsőfokú eljárás során előadott hivatkozásai alapján továbbra is vitatta e kereseti követelések jogalapját.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a peres felek egymással ellentétes előadásainak, a kihallgatott tanúk vallomásainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, a Pp. 206.§-ának (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján állapította meg a tényállást, abból helytálló jogi következtetésre jutott, döntését kellő részletességgel megindokolta, amely megfelelően támasztja alá az ítélet rendelkezéseit.

A felperes a fellebbezésében lényegében megismételt az elsőfokú eljárás során előadott hivatkozásait, az elsőfokú bíróság ítéletének a megállapításait cáfolni nem tudta, új, az elsőfokú bíróság által nem értékelt bizonyítékot, tényállítást nem tett.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel csupán az alábbiakra utal:

I. Szerzési arány megállapítása

Mindenekelőtt előrebocsátja az ítélet tábla, hogy a felperes az élettársi kapcsolat tényének és időtartamának megállapítását nem fellebbezte és nem sérelmezte a kereset összecszerűségéhez tartozó szerzési arány megállapítását sem, bár a fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a szerzésaránnyal összefüggésben nem vette figyelembe javára az általa végzett háztartási munka értékét, amely alapján a szerzési arány nagyobb mértékben is megállapítható lett volna javára.

A Ptk. 578/G.§-ának (1) bekezdése értelmében az élettársak az együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont. A törvényi rendelkezés nem vitásan kimondja azt is, hogy a háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít, azonban e körben nemcsak a házi munka értékét kell a bíróságnak értékelnie, hanem a szerzési arányt meghatározó tényként figyelembe vehető például a feleknek az építkezés során végzett tevékenységét is, amely pedig az alperes részéről lett volna hangsúlyos.

A perbeli esetben túl azon, hogy a felperes a szerzési arány megváltoztatására határozott fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő, megállapítható az is, hogy a szerzési arány javára történő módosítására az okból sem lett volna lehetőség, hogy az elsőfokú bíróság

etekintetben már a határozatában megállapított 88-12%-os arány meghatározásakor túlterjeszkedett a felperes által megjelölt szerzési arányon. Mivel azonban a szerzési arány az összecszerűséghez tartozó kérdés és az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmén nem terjeszkedett túl, ezért erre irányuló fellebbezés hiányában az ítélet tábla a szerzési arány meghatározását nem érintette.

II. Telekmegosztással, tereprendezéssel, alapkiásással, alapfeltöltéssel kapcsolatos elszámolás

A felperes alaptalanul sérelmezte az elsőfokú bíróságnak a telekmegosztással, tereprendezéssel, alapkiásással, alapfeltöltéssel kapcsolatos elszámolását.

Az alperes előadását ugyanis nemcsak édesapja, H.G. tanúvallomása és a becsatolt okirati bizonyítékok, hanem az érdektelen **K.G.** tanúvallomása is alátámasztotta, aki okszerű indokát adta annak is, hogy miért kerültek a számlák a felperes nevére kiállításra. A tanú vallomását nem kérdőjelezi meg az a tény sem, hogy a munkálatok elvégzése után több évvel történő tanúkenti kihallgatása során nem pontosan emlékezett az általa elvégzett munkák ellenértékeinek összecszerűségére, amelyet egyébként a számlák felmutatását követően pontosított is. Az pedig, hogy az alperes - aki a felperes által sem vitatottan a napi pénzügyekkel nem foglalkozott - tagadta a F és a munkáltatói kölcsön építkezéshez történő felhasználását, a szavahihetőség körében értékelhető körülmény, mellyel azonban szembeállítható a felperes e tárgykörben tett és bizonyítást nem nyert állítása is.

Megjegyzni az ítélet tábla, hogy a bár a Debreceni Ítélet tábla a Pf.II.20.288/2011/8. számú ítéletében valóban megállapítást tett a földmunka és a sávalap F hitelből történő megvalósítását illetően, azonban ezt „a nyilvánvaló” következtetést cáfolja, hogy míg a F kölcsön felvételére 2006. február 3. napján került sor, addig a hivatkozott munka egy részének elvégzése és kifizetése már 2005-ben megtörtént, ezáltal az ekkor kifizetett összegek kölcsönből történő finanszírozására nem kerülhetett sor.

A felperes helytállóan állította, hogy az alperes édesapja az ajándék visszakövetelése iránti perben az e körben teljesített kiadásokat nem mint ajándékot nevesítette, azonban ténylegesen azt saját maga fizette ki a vállalkozó részére, mellyel egyébként egyező nyilatkozatot tett az előzményi perek során is. Megállapítható ugyanakkor, hogy a peres felek alacsony jövedelemmel rendelkeztek, élettársi kapcsolatuk alatt háztartásukban egy kiskorú gyermek eltartásáról is gondoskodtak, ezért nem is volt megfelelő pénzeszközük az építkezés finanszírozására, melyet igazol az is, hogy az építkezés lényegében pénzhiány miatt hiúsult meg.

Megjegyzni az ítélet tábla, hogy a felperes hiányolta H.G.né tanúkenti meghallgatását, azonban sem ő, sem az alperes a tanú meghallgatására bizonyítási indítványt nem tett, a bíróságnak pedig hivatalból bizonyítási eljárás lefolytatására nem volt lehetősége.

III. A zsaluanyag elszámolása

Az ítéltábla nem találta alaposnak a felperes fellebbezését a zsaluanyag költségeinek megosztását illetően.

Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság elszámolását etekintetben is. Az alperes édesapja és az érdektelen **K.G.** tanúvallomásaikban alátámasztották a zsaluanyag kifizetésére tett alperesi előadást, melyet nem cáfolt **G.M.** tanúvallomása sem, aki csak a zsaluanyag egy részének kifizetését igazolta, nem tartotta kizártnak azt, hogy a felek a deszka elszállításakor is kifizetést teljesítettek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat e körben okszerűen értékelte.

Ezért az elsőfokú bíróság az általa megállapított szerzési arány figyelembevételével helyesen határozta meg a felperes saját vagyoni hozzájárulását 422 306 Ft összegben, míg a közös vagyoni hozzájárulásra tekintettel jutóját 470 937 Ft összegben, melynek megváltoztatását a felperes által hivatkozott fellebbezési érvek nem tették lehetővé.

IV. Alperes szüleinek támogatása

A felperes alaptalanul vitatta az alperes szülei támogatásaösszagszerűségének 3 500 000 Ft-ban történő megállapítását. Továbbra is azt állította, hogy csupán 2 900 000 Ft átadására került sor, a fennmaradó összeg átadását, illetve felhasználását az alperes nem tudta bizonyítani.

Az ítéltábla e körben is osztotta az elsőfokú bíróság jogi következtetését, azonban annak helytállóságát illetően utal arra a tényre, hogy a felperes azösszagszerűséget illetően maga is elismerő nyilatkozatot tett a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróságon **ÜGYSZÁM 2** szám alatt folyamatban volt perben, amikor is a felperesek ügyvédi felszólítására tett, 2009. január 5. napi válaszlevelében (1. sorszám), valamint a 6. sorszámú ellenkérelmében is elismerte az ajándék 3 500 000 Ft-os összegét, mely elismerés tényét egyébként az ajándék visszakövetelése tárgyában eljáró Debreceni Ítéltábla is értékelte a Pf.II.20.288/2011/8. számú határozatában.

Megjegyzzi az ítéltábla, hogy a felperes nem vitatta azt sem, hogy a szülői támogatás lényegében célkötelem volt, az alperes szülei azt kifejezetten az építkezés céljára biztosították részükre, etekintetben pedig csupán pénzkezelési kérdés az, hogy a konkrétan átadott pénzből költöttek-e a felek az építkezésre, vagy abból például élelmiszert vásároltak, amely ugyanis az átadott összeg elszámolását nem érinti.

V. Víz-, gáz-, közműberuházás elszámolása

A felperes alaptalanul igényelte a telek közművesítettségéből eredő értéktöbblet szerzési arány szerinti elszámolását.

A perben kirendelt szakértő nem vitásan az életközösség alatt megvalósult víz-, gáz-, közműberuházás értéknövekményeként határozta meg a telek forgalmi értékét 1 940 000 Ft-ban, anélkül annak értéke csupán 1 740 000 Ft volt.

Csakhogya az elsőfokú bíróság az elszámolás során a telek forgalmi értékét 1 740 000 Ft-ban vette figyelembe az 5 000 000 Ft összforgalmi értéken belül, az elsőfokú bíróság számítási metodikáját követve pedig ez a felperes által igényelt értéknövekmény közös vagyonként történő elszámolását eredményezte, ezért az értéknövekmény ismételt, kettős elszámolására nincs lehetőség.

VI. Az alperesi tanulmányi költség megtérítése iránti igény

Az ítéletábla nem találta alaposnak a felperesnek az alperes tanulmányai finanszírozásával összefüggésben felmerült 420 000 Ft költség megtérítése iránti igényét sem.

Mindenekelőtt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes az őt terhelő bizonyítási teher ellenére nem tudta bizonyítani, hogy az alperessel bármilyen megállapodást kötött akár a támogatás visszafizetésére, akár a felperes gyermekének taníttatási költsége ellentételezése tekintetében.

A felperes iratellenesen állította a fellebbezésében, miszerint **D.G.A.** tanú igazolta, hogy az alperes vállalta, hogy a tandíj fejében be fog szállni a felperes fia taníttatásába.

A hivatkozott, 2012. szeptember 4-i tárgyaláson (tárgyalási jegyzőkönyv 25/2.) a tanú mindössze arról nyilatkozott, hogy a felperes „befektetésnek szánta” a költségek finanszírozását, hogy „ha az I.r. alperes végez, akkor el tud jól helyezkedni és idővel, amikor a felperes fia tanul, akkor az ő tanulmányainak finanszírozásába be fog szállni”.

A visszafizetés tekintetében megállapodásról azonban mindkét fél jelenlétében nem hallott, bár állítása szerint volt olyan alkalom, hogy a felperes az alperes jelenlétében mondta, hogy úgy adja a pénzt az alperesnek, hogy be kell szállnia fia taníttatásába.

Ez a tanúvallomás azonban nem elegendő a felperes által állított költségviselés megállapításaként, már csak azért sem, mert azt együtt kell értelmezni a felek élettársi kapcsolatának tényével. Az pedig feltételezi a felek gazdasági kapcsolatán túlmenően a felek érzelmi összetartozását, különösen egymás támogatásának, valamint a gondoskodás és az együttműködés igényét, amely erre irányuló megállapodás hiányában kizárja valamelyik fél taníttatási, képzési költségének megtérítését.

Az élettársi kapcsolat mibenlétéből adódóan nincs mód például az egyik fél betegsége esetén a gyógykezelése költségeinek megtérítésére, mint ahogyan nincs helye valamelyik fél fodrász, vagy kozmetikai költsége elszámolásának sem.

A megtérítési igény egyébként az egyik alvagyonból a másik alvagyonra fordított költségek megtérítését jelenti, valamelyik fél pedig, mint „alvagyon”, dolog nem értelmezhető.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes nem bizonyította a költségek saját kizárólagos vagyonából történő fedezését sem, az alperes édesapja is igazolta ugyanis, hogy az alperes tandíja egy részét kifizette a felek részére.

Mivel azonban a megtérítési igény jogalapját a felperes nem bizonyította, így az elszámolásra másodlagosan a közös vagyon javára sem kerülhetett sor.

Megjegyzi az ítélőtábla, hogy ha a felek életközössége nem szakad meg, az alperes a felek megfelelő jövedelmi helyzete esetén nyilvánvalóan támogatta volna a felperessel közösen nevelt gyermek iskolai tanulmányait.

VII. Kártérítési igény

A felperes alaptalanul sérelmezte az elsőfokú bíróságnak a felperes kártérítési igényét elutasító döntését is.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kártérítési felelősség szükségképpen eleme a jogellenesség, amely azonban az alperes oldalán nem állapítható meg.

A jogellenesség objektív kategória, amely legtagabb értelemben jogszabállyal ellentétes magatartást, helyeztet jelent. Önmagában az a tény, hogy az alperes a felperestől elköltözött és emiatt a felek életközössége megszakadt, egyéb tényállási elem hiányában nyilvánvalóan nem minősülhet jogellenes magatartásnak. Ugyanakkor ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, az állított magatartás és a „kár” közötti okozati összefüggés sem bizonyított, mivel az építkezés már a felek életközössége alatt félbeszakadt, azt pénzhiány miatt a felek folytatni nem tudták. Ez utóbbi a kártérítési felelősség törvényi tényállási eleme, azonban a jogellenesség hiányában egyébként sem bírt volna jelentőséggel.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-a (2) bekezdésének rendelkezése szerint helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítélőtábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének megfizetésére, melyet „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2.§-ának (1) és (6) bekezdései alapján az alperes által megjelölt ügyvédi munkadíj 50%-ában határozott meg. Az ítélőtábla megállapítása szerint az alperes jogi képviselője által a másodfokú eljárásban kifejtett jogi tevékenység mértékével (a fellebbezési ellenkérelem másfél oldalon került becsatolásra, az az alperes jogi képviselője által túlnyomó részt az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi álláspont történő megismétlését tartalmazza, a másodfokú eljárásban az ügy nem volt bonyolultnak tekinthető) ez az összegű ügyvédi munkadíj áll arányban.

Debrecen, 2013. november 6.

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-